

Trettendedag Jul

Tom Hardts postilla, tredje årgången

Predikotext: Luk. 11:29–36.

I Guds, Faderns + och Sonens och Den Helige Andes, namn. Amen.

Över denna stora festdag, Trettendedag Jul, står rubriken och predikotexten: *"Herrens härlighet"*. Det är ett ord, som är hämtat ur dagens läsning ur Jesajas bok, där det heter:

Stå upp, var ljus, ty ditt ljus kommer, och Herrens härlighet går upp över dig. Se, mörker övertäcker jorden och töcken folken, men över dig uppgår Herren, och hans härlighet uppenbaras över dig.

Detta är inte endast ett ord om *"Herrens härlighet"*, en tillbakablick in i Gamla Testamentet för att finna bakgrundsmaterial. Det är ett ord, som uppenbarar och skänker härligheten, som tilltalar det hörande Sion och upplyser henne med det flödande, livgivande ljuset. Så skedde redan i det Gamla förbundet, när allt detta var profetia, när det ännu måste sägas: *"Jag är Herren; när tiden är inne, skall jag med hast fullborda detta"*. (Jes. 60:22) I tron föregrep det lyssnande Israel sin härlighet och skådade mot den stund, då det ordet skulle uppfyllas:

Men såsom en förlossare kommer Herren för Sion och för dem i Jakob, som omvända sig från sin överträdelse, säger Herren. (Jes. 59:20)

Den härlighet, som sålunda på ett föregripande sätt väckte och upprätthöll det rätta Israels tro, var sålunda en härlighet, som skänks som motsats till *"överträdelse"*, som är rättfärdighet i motsats till orättfärdighet, som är förlåtelse i motsats till dom, nåd i stället för vrede, evangelium i stället för Lag. Det mörker och töcken, som vilar över jorden, beskrivs enkelt och klart så:

Nej det är edra missgärningar som skilja eder och eder Gud från varandra, och edra synder dölja hans ansikte för eder, så att han icke hör eder. (Jes. 59:2)

Denna förbannelse låter sig bara borttagas genom Herrens egen ankomst, så att man ropar: *"Bereden väg för HERREN ... HERRENS härlighet skall varda uppenbarad"*. (Jes. 40:3) Bara Gud själv kan över-

vinna synden, döden och djävulen och frambära en full och hel försoning, det stora syndaoffret. Därför vilar de gammaltestamentliga fromma i tilliten till att *"det folk som vandrar i mörkret skall se ett stort ljus"* (Jes. 9:2), när nämligen det sker, att *"ett barn varder oss fött, en son bliver oss given, och på hans skuldror skall herradömet vila, och hans namn skall vara: Underbar i råd, Väldig Gud, Evig fader, fridsfurste"*. (Jes. 9:6) Just denna gudamänniska, född av jungfrun (Jes. 7:14), förmår det under, som skingrar mörkret, upplöser skulden, skänker Herrens härlighet: *"Men det var våra krankheter han bar, våra smärtor dem lade han på sig"*. (Jes. 53:4) Det är denna härlighet, som bebådas, ja, som tillsäges Israel i dagens läsning, och det är denna härlighet, som i dag inte bara skall utläggas och omtalas från vår predikstol utan skänkas och utdelas åt var och en, som hör dess ord. Det är ett ljus at ta emot i tro, och som föranleder Jesu varning i predikotexten: *"Se därför till, att ljuset som du har i dig icke är mörker"*. Det oförlösta mörkret, skuldens tyngd, Lagens anklagelser finns fortfarande kvar, varhelst otron härskar och evangelium inte tagits emot. Så är ropet: *"Stå upp, var ljus, ty ditt ljus kommer, och Herrens härlighet går upp över dig"* just detsamma som *"tiden är fullbordad, och Guds rike är nära; gören bättring, och tron evangelium"*. (Mark. 1:15) Härom säger vi så:

- I. **de vise männen med alla gammaltestamentliga fromma stod i tron,**
- II. **den gammal- och nytestamentliga tron är den motsagda tron,**
- III. **den motsagda tron är alltid den jublande tron.**

I. De vise männen med alla gammaltestamentliga fromma stod i tron.

Den undervisning, som Jesaja gett oss i dag, är den insikt, som Gud i alla tider uppehållit på jorden. Den hade predikats i Nineve och Etiopien, som Jesus säger i dagens predikotext, och där verkat omvändelsens under långt före Guds människoblivande. Den hade också nått de vise männen i deras hemland i

Östern, där Jesaja under ett halvt årtusende förelästs, utlagts och trotts. Så kände de de heliga gåvorna i profetens uppräknings: "guld och rökelse skola de bära" (Jes. 60:6), ja, de kände sig själva som de heliga männen och barnet som det heliga barnet: "Väldig Gud, Evig fader". (Jes. 9:6) Därför faller de ned för honom, därför att han är den sanna trons sanne Herre och Frälsare, från vilken härligheten utgår över dem och oss.

II. Den gammal- och nytestamentliga tron är den motsagda tron.

Det har redan av d. h. Skrifts vittnesbörd klart framgått, att mot ljuset står mörkret, och att sålunda tron alltid är motsagd och satt ifråga. Just därför måste Jesus säga: "Se därför till, att ljuset som du har i dig icke är mörker". Detta mörker är dock vida mäktigare än den personliga anfäktelsens töcken. Allt vad vi i denna predikan sagt om Guds uppenbarelse i Gamla Testamentet, förhånas och förnekas av vår omvärlds falka profeter, av denna världens vise män, av villfarande förkunnare, som alla följer fariséernas skriftutläggning, rabbinernas teologi, där varken Guds evige Son eller hans försoning finns, allt tvärsen mot Jesus och hans apostlar. Detta mörker riktar sig mot ljusets källor, vill släcka uppenbarelsens ljusbåk och drar oundvikligen med Nya Testamentet i Gamla

Testamentets fall. Om detta angrepp måste varje kristen vara underrättad.

III. Den motsagda tron är alltid den jublande, bekännande tron.

Motsägelsens faktum finns en gång för alla inskrivet i de kristna grundritningarna, alldeles som predikotexten börjar med Jesu ord: "Detta släkte är ett ont släkte", alldeles som evangeliet nämner Herodes' namn. Därför att detta sålunda hör till trons ABC, blir det ingen störande överraskning, kan aldrig tysta eller avbryta den jublande, bekännande tron, som i ord och handling tillbeder Kristus på de vise människors sätt: "Då föllo de ned och gävo det sin hyllning". Aldrig kan vi förvägra Kristus vår tillbedjan och vårt knäfall, utan vi låter vår mässa genljuda av hans lov, så att varje handling, varje ord förhärligar honom, allra synnerligast i altarets heliga sakrament, där han med sin lekamen och sitt blod är oss lika nära som han var de vise männen i Betlehem. Ja, med vår be-kännelse åberopar vi en av kyrkans fäder och säger om sakramentet:

Just den Kristi kropp är det fråga om, som låg i krubban och som de vise männen vördade och under stor fruktan och bävan tillbådo, sedan de kommit fjärran ifrån. (SKB, s. 650)

Amen.